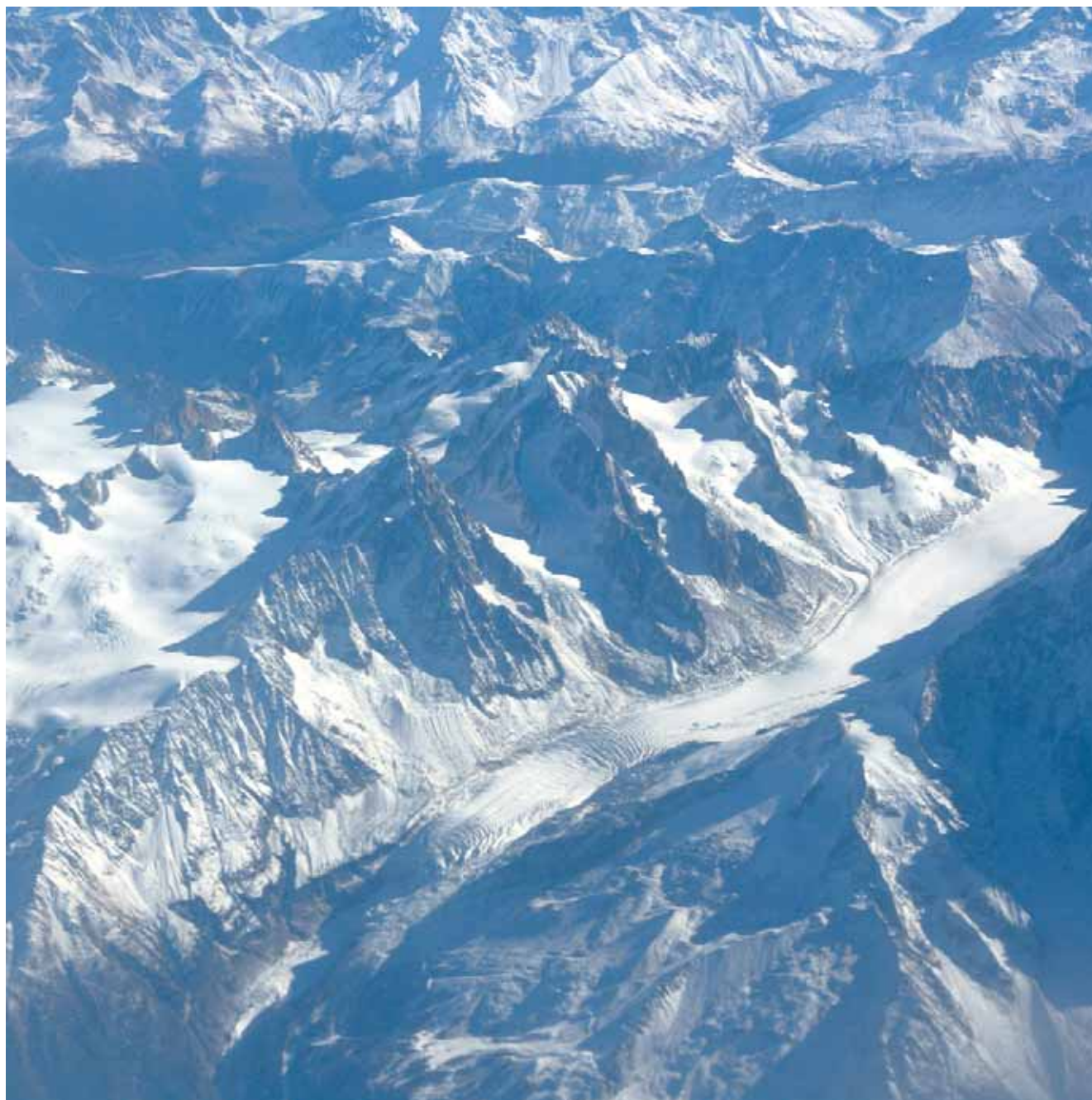

22 oktober - 9 november 2010

21 – 22 oktober 2010

Noot:

Mieke, Rik en Yves, vertrekken naar Katako-Kombe. Voor Yves is het de tiende keer, voor Rik de derde keer en voor Mieke de tweede keer.

Ik heb me afgevraagd of ik ook deze keer een dagboek zou bijhouden, eerst ja, dan neen en uiteindelijk ben ik er toch aan begonnen. Laat mij als reden opgeven dat er reeds de eerste dagen toch wel wat te melden bleek (u begrijpt dat ik dit niet op vandaag noteer) en ook wat we in Katako-Kombe zullen doen is zeker het noteren waard en wat we daar zullen beleven zal dat ook wel zijn. Ik ben dus pas op 22 oktober met dit dagboek begonnen.

We zijn donderdagavond zeer laat, rond 23u.-23.30u., bij de Kapucijnen aangekomen. Oorzaak? De donderdagvlucht naar Kinshasa vanuit Brussel landt eerst in Luanda, de hoofdstad van Angola. Dat is goed vijfhonderd kilometer voorbij Kinshasa. Na een tussenstop van ongeveer één uur wordt dan weer noordwaarts naar Kinshasa gevlogen. Die tussenstop echter duurde bijna twee uur in plaats van het voorziene één uur. In Kinshasa kwam de bagage tergend traag af en Camille van Memisa, de protocolist van dienst, mocht het luchthavengebouw niet binnen. Daarvoor heb je een badge nodig en hij heeft die niet. Alleen Hypoliet heeft zo een badge.

Raar dat er daar toch weer een ‘pipo’ stond die beweerde dat hij het protocol voor Memisa verzorgt en dat hij ons voor \$50 door de douane zal loodsen. Ja, tarara! “Hoe is die zonder badge binnengeraakt?” kan men zich afvragen. Wel, ik zal hier geen tekeningske bij maken. De proto-

colist van St. Anne, die twee Scheutisten kwam ophalen en die wij vroeger al eens gezien hadden, nam ons op sleeptouw. Hij laadde ook onze bagage in en bracht die samen met ons tot bij Camille die ons met de auto stond op te wachten.

Bij de Kapucijnen heeft de ‘chef de cuisine’ ons opgewacht. We kregen op dit late uur nog worst, rijst en gestoofde maniokblaren te eten. We schooiden nog een pint en kregen die ook. Het heeft meer dan gesmaakt.

Stommitieit 1, 21 oktober 2010.

Tijdens de tussenstop in Luanda overviel mij plots een soort paniek: “Heb ik mijn Flip-cameraatje in het restaurant van de Brusselse luchthaven laten liggen?” Terstond, wat geagiteerd, heb ik mijn rugzak binnenstebuiten gekeerd. Géén cameraatje te vinden! Wat een ontgoocheling! Verdomme! Ik zakte door de grond van schaamte en was extréém kwaad op mijzelf. Het moet een waar theateraal spektakel geweest zijn. Mieke en Yves zaten beteuterd te kijken, ik zag ook medelijden in hun ogen. Eerlijk, zo had ik hen nog nóóit gezien. Mijn ontgoocheling, schaamte en colère werd er nog groter door. Het is moeilijk om, als je lijf vol adrenaline zit, gelaten te blijven. Als alles wat weggeëbd was, heb ik de stewardessen aangesproken; ze konden mij alleen het telefoonnummer geven van de dienst verloren voorwerpen in Zaventem. In het boekje van het vliegtuig vond ik nog een ander telefoonnummer van een gelijkaardige dienst. Na middernacht, bij de Kapucijnen, heb ik mijn rugzak nog eens binnenstebuiten gekeerd, ook het kleine zakje in de klep. Wat raad je? Het cameraatje zat dáár.

Commentaar van Yves deze morgen (22/10):
 “Dat is een goed zakje, 't is moeilijk te vinden.”

Vandaag, 22 oktober, zijn Mieke en ik voor elk van ons drieën een nieuwe simkaart en wat belwaarde (\$5 voor elk van ons twee, \$10 voor Yves) van Vodaphone gaan kopen. Onderweg heb ik heel onopvallend wat gefilmd, kwestie van het cameraatje wat te leren kennen. Uiteraard stellen die eerste filmpjes niet veel voor.

Daarna zijn we bij Bertie van Memisa het probleem van de airco in Katako-Kombe gaan bespreken. Vorig jaar heeft Memisa twee airco's gekocht voor ons project in Katako-Kombe en wij hadden die mee met het vliegtuig van Socfin. Bleek daar ter plaatse dat onder andere het freon niet aangekocht was zodat we vorig jaar de airco niet konden installeren. We hopen tijdens de twee komende weken dit probleem te kunnen oplossen. Met Bertie spreken we af dat ik een lijst zal opmaken van alles wat we voor die twee airco's nog nodig hebben. Die lijst zal ik doorbellen of -mailen, hij zal alles bestellen en die bestelling dan per vliegtuig naar Tshumbe zenden. Alles zal dan met de auto naar Katako-Kombe vervoerd worden.

Laat ons hopen!

Voor we weer naar huis (de Kapucijnen) vertrekken voor het middagmaal groeten we eerst nog enkele bekenden: Hypoliet, Edgard, Camille, Gaspard, Paola en Florimond. We maken nog een ommetje langs de 6° rue (Limete), één straat verder eigenlijk, in de hoop Roger en dokter Jacques Courtejoie te ontmoeten. Beiden zijn echter nog in de Bas-Congo maar Jacques krijg ik toch kort aan de telefoon. We zullen hen op 9 of 10 november ontmoeten als we terug zijn van ons verblijf in Katako-Kombe.

Stommitieit 2, 22 oktober 2010.

Na het middagmaal zijn we opnieuw naar Vodaphone geweest. De simkaart van Yves was namelijk niet geactiveerd. Daarna wandelden we nog wat verder. Op een pleintje zijn twee mannen gras aan het planten zoals wij prei planten. Een plakkaat vermeldt de naam van een of andere NGO van een zekere Madame zus of zo, straks zal je wel begrijpen waarom ik de naam niet genoteerd, noch onthouden heb. Een van de doelstellingen, zo staat op het plakkaat te lezen, is het verfraaien van de pleinen en pleintjes in Kinshasa. Omdat dat echt wel héél opmerkelijk is, begin ik het tafereel zo onopvallend als mogelijk te filmen, blijkbaar niet onopvallend genoeg. Plots wordt gefloten, schril, doordringend. Een politieman komt op ons afgestapt, en nog een, en nog een... Binnen de kortste keren staan we omcirkeld door wel zeven agenten.

Wat volgt: veel gepalaver over de wet, het verbod te fotograferen, mogelijke aanslagen die wij wel eens zouden kunnen van plan zijn te plegen en wat weet ik nog al meer. Ik wis mijn filmpje, pak wat later mijn cameraatje terug uit de handen van een agent die het in beslag genomen had. 't Is een spannend gedoe. We moeten mee naar het bureau enkele straten verder. Met zijn drieën vergezellen ze ons, te voet, ondertussen maar palaveren en discutenen we... Wij doen erg ons best om te ontsnappen aan wat wel eens naderend onheil kan zijn. En dan vallen de woorden: “On va régler ça entre nous parce que au bureau, ohlala, cela vous couterez cher, très cher.” “Ah zo,” denken we, “ze willen geld!” Ze leiden ons een zijstraatje in en we beginnen over de ‘prijs’ te onderhandelen. Ze vragen \$300 en dat lijkt ons ‘écht van de pot gerukt’. Dat hebben we niet, \$300, stel je voor! Ik biedt elk \$3 maar dat vinden zij dan weer ‘ridicule’. Na heel wat gemarchandeer heb ik hen dan in het totaal \$38 gegeven. Meteen zijn mijn dollars opgesoupeerd.

Wij reppen ons uit de voeten maar goed driehonderd meter verder worden wij halt toegeroepen door twee andere politieagenten die dezelfde discussie aanvatten. Ook zij sommeren ons mee te gaan naar het bureau. Wij maken er ons van af met: "Wij hebben de kwestie al met jullie collega's geregeld, vraag hén jullie deel." Ze blijven aandringen maar wij hebben geen goesting in nog veel gepalaver, proberen hen te negeren en stappen kordaat door richting Boulevard Lumumba. Die steken we over, onze achtervolgers blijven achter.

Conclusie: Zij, die beweren dat je in Kinshasa ten allen prijze moet vermijden foto's te nemen of te filmen... Ze hebben gelijk!

's Avonds heb ik via 'Google Maps' het pleintje opgezocht en de satellietbeelden ervan bekeken, in detail. Ik zag alleen het plakkaat en de grassprietjes niet staan.